

Gânduri despre închinare/adorare (2)

Caracteristicile închinării/adorării

Versete călăuzitoare: Ioan 4.23,24; Evrei 10.19-22; Romani 15.6; 1 Petru 2.5.

„Adevărații închinători” sunt chemați să se închine „în duh și în adevăr”, deoarece Dumnezeu este Duh, iar cei care I se închină trebuie să I se închine *potrivit* gândurilor Sale (compară cu Filipeni 3.3).

Închinarea „în duh și în adevăr”

Ioan 4.23,24: Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine *în duh și în adevăr*.

Filipeni 3.3: Pentru că noi suntem circumcizia, cei care *ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu* și ne lăudăm în Hristos Isus și nu ne încredem în carne, ...

Adevărata închinare nu este o închinare pământească, formală, care este modelată și determinată prin Lege. Închinarea iudaică a luat sfârșit (Evrei 7.12,18,19; 8.13). Închinarea creștină trebuie să fie ghidată de Scripturile Noului Testament; ea corespunde cu cine este Dumnezeu; astfel, ea are ca premisă faptul că Dumnezeu S-a revelat pe deplin.

Închinarea în Duh

Serviciul divin al lui Israel era reglementat până în cele mai mici detalii; omul putea aduce ce era mai bun și mai nobil din ceea ce producea pământul. Dar nu era nimic spiritual în aceasta; era un serviciu divin al unui popor *pământesc*, oferit unui Dumnezeu care nu Se revelase încă pe deplin.

Pe cruce, Dumnezeu a pus capăt omului în Adam. Cei care sunt născuți din nou și cred în Domnul Isus au murit împreună cu Hristos (Romani 6.8). Prin nașterea din nou, ei au primit viața nouă, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește „duh”: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh” (Ioan 3,6; compară cu Romani 8.16). Aceasta înseamnă că un necredincios, care nu a primit noua natură, nu se poate închina „în duh” ca omul nou, care este în armonie cu ceea ce este Dumnezeu. Dar chiar și credincioșii pot fi nespirituali. De exemplu, apostolul Pavel nu a putut să le vorbească credincioșilor din Corint „ca unor oameni duhovnicești” pentru că erau carnali (1 Corinteni 3.1,2). Deși erau născuți din nou și posedau viața cea nouă încă de la convertire, ei trăiau și gândeau într-un mod carnal. În loc să se supună Duhului Sfânt, pe care de fapt Îl primiseră, ei se lăsau conduși de principii omenești. Duhul Sfânt, care locuiește în credincios (Efeseni 2.22), este puterea divină care îi permite credinciosului să „umble în înnoirea vieții” (Romani 6.4). Închinarea acestora trebuie să fie spirituală; aceasta este o necesitate morală de la care nu se poate fi scutit. Domnul o spune clar în Ioan 4.24 că Duhul Sfânt este puterea oricărei închinări creștine adevărate.

Nu există nicio formă, nicio ceremonie prescrisă pentru închinarea noastră; Noul Testament nu dă prescripții pentru desfășurarea unui serviciu de închinare, așa cum era prescris în cele mai mici detalii la israeliți. În Cuvântul lui Dumnezeu nu ni se dă nici rugăciunea Domnului, nici cuvintele Sale de mulțumire la instituirea Cinei Domnului; nici o singură cântare cântată în zilele apostolilor nu este consemnată în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă am reveni la formele Vechiului

Testament în închinarea creștină, am pierde caracterul închinării creștine, adică închinarea prin Duhul Sfânt (Filipeni 3.3).

A te închina prin Duhul Sfânt înseamnă a te închina conform adevăratei naturi a lui Dumnezeu și în puterea părtășiei pe care o dă Duhul Sfânt. Așadar, închinarea spirituală se opune tuturor formelor ceremoniale și religiozității pe care carnea este capabilă să le inventeze. A te închina lui Dumnezeu în adevăr înseamnă a te închina Lui conform cu ceea ce El Însuși a revelat. (J.N. Darby)

Închinarea în adevăr

Închinarea nu trebuie să se facă doar „în duh”, ci și în „adevăr”. Adevărul este ceea ce Dumnezeu a revelat despre Sine; Fiul este Cel care L-a revelat pe Dumnezeu. Pilat nu știa că Cel care stătea în fața lui, încoronat cu spini, era *adevăru!* El a întrebat: „Ce este adevărul?”. Isus venise „în lume ca să dea mărturie despre adevăr” (Ioan 18.37,38); El era [și încă este] „calea, adevărul și viața” (Ioan 14.6).

Adorarea lui Dumnezeu în Israel se baza pe ceea ce Dumnezeu le descoperise israeliților; într-un anumit sens, prin urmare, era deja „în adevăr”. Dar acum Dumnezeu S-a revelat pe deplin: „S-a arătat în trup” (1 Timotei 3.16). Și noi toți, cei care am crezut, Îl cunoaștem: „Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viață eternă.” (1 Ioan 5.20). Prin nașterea din nou, am devenit „părtași ai naturii divine” (2 Petru 1.4), prin care Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Duhul Sfânt, care locuiește în noi, realizează în noi legătura directă cu Dumnezeu prin această viață nouă. Când apostolul Ioan se adresează în epistola sa „copiilor” în Hristos, tinerilor credincioși, le spune: „Dar *voi* aveți ungerea de la Cel Sfânt și știți toate. V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.” (1 Ioan 2.20,21). Fără îndoială că există o *creștere* în cunoașterea adevărului. Dar Duhul Sfânt lucrează în credincios pentru a-l conduce în „tot adevărul” (Ioan 16.13).

Adevăratul loc de închinare

Ioan 4.19-24: Femeia I-a spus: „Doamne, văd că Tu ești profet. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta și voi spuneți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii“. Isus i-a spus: „Femeie, crede-Mă, vine un ceas când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce știm, pentru că mântuirea este de la iudei. Dar vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui. Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr“

Evrei 10.19-22: Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în *locurile sfinte* {Locul Preasfânt sau Sfânta Sfintelor} prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată.

Sub Lege, Ierusalimul era locul de închinare desemnat în mod special de Dumnezeu. David a aflat acest lucru atunci când Eternul a primit jertfa sa, pe care a oferit-o pe aria de treierat a lui Ornan (1 Cronici 21.28). Solomon, cunoscând alegerea lui Dumnezeu în ceea ce privește locul de închinare, a început să construiască Templul pe locul pregătit de David, iar Dumnezeu i-a dat

atunci asigurarea că a făcut bine și că Numele Său va locui acolo pentru totdeauna (2 Cronici 3.1; 7.16).

Femeia samariteană, care s-a referit la relația ei cu Dumnezeu lui Iacov, nu cunoștea prescripțiile Sfintei Scripturi. Ea s-a referit la ceea ce părinții ei practicaseră timp de secole, când Templul de pe muntele Garizim fusese centrul de închinare al samaritenilor. Cu toate acestea, o astfel de închinare nu putea fi plăcută lui Dumnezeu. De aceea, Domnul Isus îi explică: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce știm, pentru că mântuirea este de la iudei.” (Ioan 4.22). Aceste cuvinte infirmă afirmația acestei femei. A avea propria părere despre ceva, despre care Dumnezeu a făcut cunoscut gândurile Sale, este periculos. Sarcina noastră este să subordonăm gândurile noastre gândurilor lui Dumnezeu. Isus nu mai vorbește despre Ierusalim, ci arată acum ceva nou. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, „Cel arătat în carne” (1 Timotei 3.16); „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18).

Noi nu mai suntem pe teren iudaic. Nu mai posedăm un Loc Preasfânt pământesc (Evrei 9.1) construit conform instrucțiunilor divine. Domnul i-a spus femeii samaritene: „Vine un ceas când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.” (Ioan 4.21). Locul nostru de închinare este prezența directă a lui Dumnezeu; locul în care suntem invitați să intrăm este Sfânta Sfintelor, despre care Cortul din pustiu era un model. Hristos a intrat acolo ca un precursor (Evrei 6.20): noi avem „îndrăzneala să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus” (Evrei 10.19); numai acolo Îi putem aduce închinarea noastră lui Dumnezeu. Înțelegem, deci, că nu avem un loc pământesc de închinare. Deși suntem încă pelerini și străini în această lume, putem intra în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, „pe o cale nouă și vie ... prin perdeaua, care este trupul Lui” (Evrei 10.20). Toți credincioșii au același privilegiu de a intra în Sfânta Sfintelor: ca închinători.

Închinarea în comun

Ioan 11.51,52: Dar aceasta n-a spus-o de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profețit că Isus urma să moară pentru națiune; și nu numai pentru națiune, ci și ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.

Romani 15.5,6: Iar Dumnezeuul răbdării și al mângâierii să vă dea aceeași gândire unii față de alții ... pentru ca, într-un gând, cu o gură să-L glorificați pe Dumnezeuul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Fără îndoială, fiecare creștin credincios poate să-L slujească pe Dumnezeu și să I se închine ca individ, dar adevărata închinare necesită adunarea unui anumit număr de credincioși. Nu putem contempla lucrarea Domnului Isus și dragostea Tatălui fără a-I aduce mulțumiri și laude împreună cu alți copii ai lui Dumnezeu. Domnul a murit pe cruce pentru „ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” (Ioan 11.52). Duhul Sfânt a „botezat pe toți credincioșii într-un trup” (1 Corinteni 12.13). Prin urmare, închinarea este, în mod fundamental, un act făcut în comun. Binecuvântarea, în care sunt introduși adevărații închinători, este o parte comună. Fiecare simte bucuria asociată cu binecuvântările pe care le primesc frații săi. Unite în aceeași laudă, inimile se îndreaptă spre Capul familiei cerești, spre Cel care a spus: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Te voi lauda în mijlocul adunării” (Evrei 2.12).

Numai Domnul are autoritate printre ai Săi. El o exercită prin Duhul Sfânt, care locuiește în adunare. În ceea ce privește desfășurarea orei de închinare, nu există o ordine prestabilită pentru aceasta; Domnul are libertatea de a folosi pe cine dorește.

Ce imagine frumoasă a bucuriei comune, pe care o simțim, atunci când, cu Domnul Isus în mijlocul nostru, suntem uniți sub privirile lui Dumnezeu, pentru a ne aminti de Domnul nostru demn de adorare și a ne hrăni din El! Toți credincioșii sunt invitați să practice o astfel de adunare. Dar în vasta întindere a creștinătății, puține adunări seamănă cu această imagine. S-a uitat atât de mult despre ce sau cum este *adevărată* închinare! Numele lui Dumnezeu este dezonorat în unele așa-zise servicii de închinare, unde adesea omul este mai important decât Dumnezeu Însuși! (R.B.)

Centrul închinării

Matei 18.20: Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.

Evrei 2.12: Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Te voi lăuda în mijlocul adunării.

1 Petru 2.5: Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Este Hristos cu adevărat singurul nostru centru de închinare, astfel încât să nu mai avem nevoie de nimic altceva care să ne atragă? El este „slujitor al locurilor sfinte {Locului Preasfânt} și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, și nu omul.” (Evrei 8.2). Ne este suficient Numele lui Isus, pentru ca noi să ne adunăm la El, conform promisiunii Scripturii (Matei 18.20)? Mădularele trupului Său, Adunarea, aceste pietre vii ale Templului Său, ne sunt ele *suficiente* pentru a ne închina Lui? Această închinare nu are loc într-un sanctuar pământesc, ci în regiunile cerești, în Hristos.

Nici un om nu are autoritatea de a *conduce* Adunarea în închinare. În slujirea Cuvântului, desigur, așa este, dar niciodată în închinare! „Pentru că și trupul nu este *un singur* mădular, ci mai multe.” (1 Corinteni 12.14). Este adevărat că în iudaism preoții se apropiau de Dumnezeu pentru popor, dar numai Aaron avea autoritatea de supremație asupra lor. În creștinism, toți credincioșii sunt preoți (1 Petru 2.5,9; Apocalipsa 1.6); numai Hristos are autoritate asupra lor. Niciun pasaj din Noul Testament pe tema închinării (cum ar fi Efeseni 2.18; Evrei 9; 10; 1 Petru 2.4,5) nu sugerează că trebuie să existe o funcție specială pentru închinare. Hristos a fost înălțat ca Om la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, unde Dumnezeu „L-a dat Adunării, El fiind Cap peste toate” (Efeseni 1.20,22). Noi, care eram morți în „greșelile și păcatele noastre”, am fost „înviați împreună cu Hristos” și Dumnezeu „ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2.1-7). Prin har suntem mântuiți; de aceea, acum nu mai există nicio diferență între credincioșii din rândul iudeilor și cei din rândul națiunilor. Zidul care stătea între ei prin Lege și porunci a fost înlăturat prin cruce. Vrăjmășia dintre iudei și păgâni (națiuni) a luat sfârșit și, prin învierea lui Isus Hristos, amândoi au fost creați într-*un singur* om nou; pacea a venit prin Hristos. El este Capul din ceruri și prin El noi și ei avem acces la Tatăl într-*un singur* Duh (Efeseni 2.8,18).

Ce centru prețios de închinare avem! Dacă sfinții și-ar cunoaște cu adevărat chemarea, ar putea dori o altă temelie sau un alt loc de închinare decât Hristos? El este împlinirea trupului, El este viața Adunării. Mădularele sunt una cu El și, de asemenea, sunt unite între ele prin Duhul Sfânt, care atrage fiecare mădular la Hristos.

În Evrei 9 și 10 ni se arată contrastul dintre iudaism și creștinism; nu avem nevoie de nimeni altcineva în afară de Hristos, pentru a mijloci între noi și Dumnezeu. În iudaism, sub Lege,

poporul nu avea voie să se apropie de Dumnezeu. Preoții puteau intra în orice moment în Locul Sfânt al Templului pentru a sluji pentru popor (Evrei 9.1,6). Dar acești preoți nu aveau voie să intre în Sfânta Sfintelor; o perdea îi despărțea de Dumnezeu. Doar marele preot avea voie să intre în Sfânta Sfintelor o dată pe an. Era un sistem care ținea poporul departe de Dumnezeu; calea spre Sfânta Sfintelor nu era încă deschisă (Leviticul 16; Evrei 9.7,8). Jertfele oferite nu puteau curăța complet conștiința. Nu exista acces la Dumnezeu și nici o conștiință nu era curățată. Un mare preot *imperfect* se afla în centrul închinării. El trebuia să aducă jertfă *pentru el însuși* și pentru popor. Dar acum, slavă lui Dumnezeu, știm că jertfa desăvârșită a lui Isus a înlăturat păcatul o dată pentru totdeauna, iar sângele Său curăță conștiințele neconținut (Evrei 10.12-14). Hristos, prin moartea, învierea și înălțarea Sa, este calea deschisă spre locul de închinare. Perdeaua este ruptă prin moartea Sa; datorită sângelui Său vărsat, avem „îndrăzneala de a intra în Locul Preasfânt” și găsim în El pe marele nostru Mare Preot. El este centrul desăvârșit al închinării noastre și în El avem o suficiență deplină pentru închinarea noastră; prin El ne apropiem de Dumnezeu fără teamă (Evrei 10.19-22).

Hristos este piatra de temelie vie a edificiului în care suntem zidiți. El a fost respins de cei care construiau în iudaism; dar prin moartea și învierea Sa, El a devenit *temelia*. El, Piatra de colț a casei, S-a înălțat la cer, unind astfel cerul și pământul. Noi venim la El „ca o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu”, și noi „ca niște pietre vii, suntem zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aducem jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.4,5).

Găsim vreo funcție preoțească specială în acest pasaj? Mai întâi găsim imaginea trupului unit cu Capul. Aceasta este Adunarea; Hristos, ca și Cap al trupului, este desăvârșit de suficient ca centru al închinării. În al doilea rând, găsim imaginea unui mare Mare Preot în mijlocul unei familii de preoți, care sunt toți la același nivel și care se pot apropia toți de Dumnezeu pe aceeași bază, și anume prin sângele lui Isus. În al treilea rând, există imaginea unei clădiri, în care Hristos este temelia și piatra unghiulară și în care toate pietrele vii, precum și cerul și pământul sunt unite. Din momentul în care perdeaua care îi despărțea pe preoți de Dumnezeu a fost ruptă, adevăratul Aaron și fiii Săi (Hristos și credincioșii) se închină în Sfânta Sfintelor și aduc jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Să-L contemplăm pe Hristos în diferitele Sale atribute. Îl vedem ca fiind înviat și înălțat la cer ca Om, pe care Dumnezeu L-a pus „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1.21). Dumnezeu „a supus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este Trupul Său” (Efeseni 1.22). Hristos este Omul potrivit sfatului lui Dumnezeu, pus deoparte din veșnicie, înainte de crearea lumii (Proverbele 8.23). El s-a născut în această lume la timpul stabilit. În El, Dumnezeu „ne-a făcut cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9,10). În această glorie a Împărăției milenare, tot cerul se va aduna în jurul Lui pentru a exclama: „Vrednic este Mielul!”. (Apocalipsa 5.12). La fel va fi și pe tot pământul, căci Domnul va fi Împărat și Israel va fi centrul acestei împărății (Zaharia 14.9,16,17).

Ne-am ocupat oare cu gândurile planului lui Dumnezeu, așa cum ne este el revelat în ceea ce-L privește pe Hristos? Dacă sfatul lui Dumnezeu este de a-L pune pe Hristos drept Cap peste toate lucrurile din ceruri și de pe pământ, Dumnezeu L-a pus deja în ceruri ca și „Cap peste toate

Caracteristicile închinării/adorării

lucrurile și L-a dat Adunării, care este trupul Său” (Efeseni 1.22,23); acum, locul fiecărui credincios este să fie un mădular al trupului Său, al Celui care este Capul. Credinciosul este spre El, Capul, și găsește în El sursa „din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu” (Coloseni 2.19).

Să-L contemplăm și ca Fiu al Dumnezeului cel viu: El este piatra de temelie și piatra unghiulară a casei spirituale a lui Dumnezeu, care nu poate fi biruită de porțile Hadesului. În Matei 16.18, Isus spune: „Pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge”. Cine este această Persoană minunată? El este „strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale” (Evrei 1.3); El este Cel căruia îngerii I s-au închinat atunci când El a venit în lume. Despre El s-a spus: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. *Ele* vor pieri, dar *Tu* rămâi; și toate se vor învechi ca o haină și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar *Tu* ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși” (Evrei 1.3,6,10-12). Da, înainte de întemeierea lumii, din veșnicie, El era acolo. Apostolul putea foarte bine să se refugieze la o astfel de Persoană, atunci când Biserica se prăbușea în exterior: „Temelia tare a lui Dumnezeu rămâne având pecetea aceasta: «Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi»” (2 Timotei 2.19).

El este „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3.1). În Exodul 28, marele preot, îmbrăcat în veșminte glorioase și frumoase, nu este decât o slabă imagine a Celui care „S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri”. Îmbrăcat în veșmintele neprihănirii și ale mântuirii, El îi poartă pe ai Săi pe umerii Săi puternici și pe inima Sa plină de dragoste. El este „slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, pe care l-a ridicat Domnul, nu omul” (Evrei 8.1,2).

Este El cu adevărat temelia și centrul închinării noastre? Suntem conștienți că, atunci când suntem adunați în Numele Domnului Isus, numai El este centrul adunării și legătura care poate uni toate mădularele în trup (Matei 18.20)? Suntem uniți în dragoste cu toate celelalte mădulare ale acestui trup unic: „Este *un singur* trup și *un singur* Duh” (Efeseni 4.4). Îl avem în mijlocul nostru pe Cel care este Capul trupului și suntem adunați [la Cină] sub privirea Tatălui, în prezența semnelor morții Domnului și Mântuitorului nostru. Prin participarea la ea, ne amintim de El și vestim moartea Lui până la venirea Lui (1 Corinteni 11.26). Cu cântări și mulțumiri însoțim serviciul nostru divin, dar Cina Domnului - ca expresie a ceea ce este centrul fundamental - este temeiul laudei noastre. Fiecare închinător își amintește de ceea ce este cel mai prețios în ochii lui Dumnezeu: și anume, moartea Fiului Său preaiubit.

Este dorința noastră de a aduce lui Dumnezeu Tatăl nostru și Domnului Isus Hristos „o *jertfă de laudă*, adică rodul buzelor” (Evrei 13.15), atât în casele noastre, cât și în adunările noastre, atunci când ne adunăm la Masa Domnului? Atunci vom avea o savurare anticipată a ceea ce ne vom putea bucura în gloria viitoare a desăvârșirii. Aici, pe pământ, începe cântecul veșnic de laudă al celor pe care Domnul i-a răscumpărat.

Titlu original: „Pensées sur l'adoration (2)”

Cu permisiunea: <http://www.bible-notes.org>